

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zast. JUDr. Viet Anh Nguyenem, advokátem, se sídlem Myslíkova 171/31, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2019, č. j. CPR-20256-2/ČJ-2017-930310-V235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 A 7/2019 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 20. 6. 2017, č. j. KRPA-228667-17/ČJ-2017-000022, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná změnila část výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve znění „[...] a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok“ na znění „[...] a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 8 měsíců“ a ve zbylé části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností opíraje se o kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Uvádí v něm, že jsou v jeho případě naplněny podmínky podle § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť je nepochybné, že výkon rozhodnutí o správním vyhoštění by pro něj znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám; odkázal přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25. K možnému rozporu s důležitým veřejným zájmem stěžovatel poukazuje na to, že již samotný fakt, že měl na území České republiky povolen trvalý pobyt, svědčí o tom, že se zde zdržoval dostatečně dlouho a měl zde vytvořeny vazby. Ke zrušení jeho trvalého pobytu došlo v důsledku toho, že Českou republiku opustil na dobu delší než 6 let a nemohl se ze zdravotních důvodů vrátit; stalo se tak až v průběhu řízení o zrušení trvalého pobytu. Jeho následný pobyt na území České republiky bez platného dokladu opravňujícího jej k pobytu byl velmi krátký a stěžovatel se proto domnívá, že narušení veřejného zájmu v jeho případě nelze považovat za významnější v poměru k újmě jemu hrozící v případě nepřiznání odkladného účinku, neboť mu hrozí vážná a nenahraditelná újma spočívající v jeho nuceném opuštění České republiky.

[7] Žalovaná nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Uvádí, že se s námitkou nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele řádně zabývaly správní orgány v průběhu správního řízení, přičemž dospěly k závěru, že stěžovatelem uváděné skutečnosti nejsou překážkou, pro kterou by stěžovatel nemohl odcestovat z území České republiky a zpětně se integrovat v zemi svého původu. Stěžovatel je v řízení zastupován právním zástupcem a neuvedl žádné mimořádné okolnosti pro přiznání odkladného účinku, jeho setrvání na území České republiky po dobu řízení o kasační stížnosti tudíž není podle žalované nezbytné. Žalovaná rovněž uvádí, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří zde dodržují platné a účinné právní předpisy.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku a po zvážení argumentů stěžovatele i žalované dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro vyhovění tomuto návrhu.

[9] Kasační stížnost v právě posuzované věci nemá ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 téhož zákona na návrh stěžovatele přiznat, jestliže 1) by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže 2) to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předpokladem přiznání odkladného účinku je přitom kumulativní splnění obou uvedených podmínek.

[10] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, vyložil, že uložené správní vyhoštění a povinnost cizince vycestovat z České republiky představují zásah do práva na respektování rodinného, či alespoň soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

pokračování

Proto také dále dovodil, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, „*je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života.*“

[11] Tyto skutečnosti zohlednil Nejvyšší správní soud při vyvažování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku a újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do stěžovatelových procesních práv podle čl. 8 Úmluvy by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný. Byť je stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pro řádný výkon jeho práva na spravedlivý proces považuje kasační soud za vhodné, aby mohl setrvat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Nelze rovněž přehlédnout fakt, že žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má podle 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí přímo ze zákona.

[12] Proti tomu nelze dovodit, že by v právě posuzované věci přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout újma jiným osobám. Újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku je tudíž nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání; první podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je tedy splněna.

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na důvody uloženého správního vyhoštění (pobyt na území České republiky bez víza či povolení k pobytu) rovněž neshledal, že by stěžovatelovo setrvání na území České republiky na další, avšak pouze časově omezenou, přechodnou dobu, která se bude shodovat s délkou řízení o kasační stížnosti, bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je proto splněna i druhá ze zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud tudíž po splnění zákonných podmínek podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 téhož zákona návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhověl. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují účinky napadeného rozsudku městského soudu. Vzhledem k tomu, že žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek ve vztahu k vykonatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

[15] Nejvyšší správní soud pro úplnost závěrem připomíná, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76).

[16] Jelikož stěžovatel uhradil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, ačkoliv je ve smyslu § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, od soudních poplatků osvobozen, rozhodl Nejvyšší správní soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh. Soudní poplatek

bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu